

Az Ipoly mentéről a a száztornyú Prágába

Már március végén olvashattuk a hírt, hogy tíz év után újra lesz magyar római katolikus lelkipásztor Prágában, ami biztosan egy nagyon fontos mérföldkő a prágai magyar katolikus híveknek, de hogyan is érint minket, Ipoly menti magyarokat, a Kürtös olvasóit.

Aki olvassa lapunkat, az tudja, hogy már évek óta rendszeres tudósítója a Hitélet című rovatunknak a csábi származású Balga Zoltán, ipolyviski plébános, aki az ipolysági Fegyverneki Ferenc Közös Igazgatású Katolikus Iskola lelkésze is egyben. Őt nevezték ki a prágai magyarok lelki vezetőjének. Először úgy gondoltam, hogy mindjárt az áprilisi számunkba interjút készíték Balga atyával, akít még iskolás éveiben ismertem meg mint a járási szavalóversenyek rendszeres résztvevőjét, de aztán úgy gondoltam, hogy inkább akkor kérdezem, mielőtt júliusban elfoglalja az új szolgálati helyét, amikor már volt ideje átgondolni, mit is jelent majd ez a változás az ő életében.

Mi, hívők jól tudjuk, hogy nem a pap választja ki, hogy hol szeretne lelkipásztor lenni, hanem a püspökség nevezi ki az adott helyre, ami vagy tetszik, vagy nem, de egy jó pap zokszó nélkül fogadja el küldetését „Ahová állítasz - ott szolgálak...”

- Mennyire lepte meg ez a hír? Voltak valami előzményei a felkérésnek? Kitüntetésnek érzi, vagy inkább félreállításnak, mert valljuk be őszintén, ha valaki túlságosan kötődik a híveihez, nem mindig nézik jó szemmel.

- Az egyes egyházmegyék vezetését minden főpásztor a kölcsönös dialógus jegyében igyekszik megvalósítani. Ez történt a jelen esetben is. Dominik Duka bíboros, prágai érsekkel egy papi továbbképzésen találkoztam, mely után levélben értesített, hogy a prágai magyar külképviselet, ill. a helyi magyar civil szervezetek többszöri kérésének szeretne eleget tenni egy prágai magyar lelkészség létrehozatalával. Nem zárkóztam el a felkínált lehetőségtől, de a döntést természetesen megyéspüspökömre bízom, aki - a bíboros úr kérésének eleget téve - a Prágai Főegyházmegye rendelkezésére bocsátott meghatározatlan időre azzal a kikötéssel, hogy a Besztercebányai Egyházmegye kötelékében maradok.

- Hogyan fogadták a mostani hívei, hogy itt kell hagynia őket, hiszen köztudott, hogy nagyon sokat foglalkozott velük, sok zarándokhelyet is felkerestek közösen.

- Nehéz, lelkiileg igen megterhelő hónapok vannak mögöttem, ugyanis szinte napi szinten találkoztam a „miért hagy itt bennünket?” kérdéssel. Volt, aki gratulált az új megbízatáshoz, örülve a megtisztelő lehetőségeknek, voltak, akik könnyezve fejezték ki sajnálatukat. A legnehezebb azonban az, amikor a fiatalok, diákjaim fejezik ki mindezt. Szívemhez nőtt a helyi közösség, az iskola, melyet mindig szívügyemnek tartottam, természetes, hogy hiányozni fogunk egymásnak.

- Régebben régiókat irigvelték a teli templomokért és azért, hogy a fiatalok is szívesen gyakorolják vallásukat. Mostanra mintha ennek az ellenkezője lenne jellemző. Lassan már misziós területté válunk. Szükségünk volna az ilyen agilis, fiatal magyar lelkipásztorokra. Nem érzi, hogy itt nagyobb szükség volna Önre?

- Amikor Prágából megkaptam a felkérést, és hosszasan mérlegelni kezdtem a dolgokat, ez volt az elsődleges szempont: hol van rám nagyobb szükség? Nekünk, magyaroknak, s főleg a Felvidéken kisebbségi sorsban élő magyaroknak, kötelességünknek kell tartanunk, hogy gondoskodjunk egymásról, nemzetársainkról. A prágai magyarok papért kiáltottak, több mint egy évtizedig nélkülözni kényszerültek a magyar lelki ellátást. Van igény a részükről, ezért úgy gondolom, katolikusként és közösségben gondolkodó magyarként is el kellett vállalnom ezt a megbízatást!

- Gyökeresen megváltozik az élete, hiszen eddig - a teológiai tanulmányokat kivéve - a szülőföldjén élt, falun vagy kisvárosban, közel a családhoz, most pedig több száz kilométerre lesz tőlük. Gondolom, ez sem lesz könnyű, annak ellenére sem, hogy Prága egy gyönyörű város.

- Valóban nagy változás lesz ez az életében, más kultúra,

új nyelv, szokások és számos új lehetőség, találkozások, élmények, kapcsolatok. Mindig is vonzott az új megismerése és felfedezése. Már diákéveimben is több alkalommal külföldön töltöttem a nyarat, mindig is vonzott a nagyvárosi élet, az új nyelv és kultúra megismerése, mely gazdagítja az embert. Napjainkban a távolságok igen relatívvá váltak, a családdal, az Ipoly menti ismerősökkel való kapcsolattartást nem látom megoldhatatlan problémának.

- Tudom, hogy eddig is sokat tett a híveiért, de mégiscsak kis közösségben tevékenykedett, Prágában pedig több mint 5000 hívő várja, hogy anyanyelvén kaphasson lelki gondozást. Ezt nagy kihívásnak tekinti?

- Valóban, Prágában több mint 5000 magyar él, ebből feltehetően a fele vallja magát katolikusnak. Elsődleges feladatomban azt tartom, hogy ezeket a híveket valahogy sikerüljön megszólítani, hogy eljusson hozzájuk a lehetőség híre. Tudniillik, az ott élő magyarok zöme felvidéki, ezért bízom abban, hogy az itteni vallásosságukból magukkal vittek valamit, és sikerült azt eddig megőrizni. Ezt az őrzött kincset kell majd kölcsönös munkával kamatoztatni.

- Van már valami elképzelése a csehországi pasztorációval kapcsolatban?

- 2016. július 24-én kezdjük meg hivatalosan is a lelkipásztori munkát a Szent Gál-templomban (Kostel Svatého Havla), melyet a bíboros úr a magyar közösség rendelkezésére bocsátott. Az ünnepi szentmisén az ipolybalogi Szent Korona Kórus fog közreműködni, mely külön öröm számomra. A távlati tervek között szerepel a rendszeres szentmiséken kívül egy ifjúsági csoport és egy felnőtt közösség létrehozása, filmklub, közös zarándoklatok és egyéb lelki programok megvalósítása. Nyilván egy nagyvárosban rétegpasztorációra van szükség, melyhez fel kell mérni az igényeket és lehetőségeket.

- Végezetül egy nem éppen önzetlen kérdés - kérés, amire biztos a kedves olvasók is kíváncsiak: amint azt az elején említettem, több éve önálló rovata van a Kürtösben, s szeretnénk, ha az új kihívások mellett folytatná ezt az elkövetkező években is. Sőt, talán néha-néha megoszthatná velünk az ottani tapasztalatait, élményeit. Tudom, hogy ez még korai kérés, de én úgy gondolom, hogy ezen keresztül is kapcsolatban maradhatna szülőföldjével.

- Mindig örömmel írtam a Kürtösbe, és biztosíthatom a kedves olvasókat, hogy ez a továbbiakban sem fog változni. Az Ipoly menti magyarság számomra mindig is olyan érték marad, melyet egy életen át igyekezni fogok ápolni és erősíteni. Bízom benne, hogy írásaimmal ehhez sikerül hozzájárulni!

- Kívánom, hogy ott is őrizze meg azt a szerénységét és hívei iránti elkötelezettségét, ami eddig jellemezte, szerkesztőségünk és olvasóink nevében is ehhez kívánjuk a Szentlélek kegyelmét.

Kliment Éva